

niveau, og derefter har staten bestemt, at enhver yderligere omsætning er forbudt.

Det er en nødløsning, som vi kun skal have, indtil det tidspunkt hvor vi kan regulere det enkelte landbrugs miljøpåvirkning, set i sammenhæng med andre landbrugs miljøpåvirkning og set i sammenhæng med naturens og miljøets tålegrænser.

Vi ville helst være i en situation, hvor vi kunne sige til landbruget: I producerer da bare alt, hvad I kan, I skal bare overholde nogle miljøkrav, som er fastsat på grund af miljøets behov. Den situation ville vi helst være i.

Det kræver en ganske omfattende omlægning af hele den måde, vi driver miljøpolitik på. Det er også derfor, vi hilser det med tilfredshed, at der kommer et forslag til at indføre en mere moderne måde at regulere miljøet i forbindelse med landbrugsproduktionen på.

Kl. 19.55

Formanden:

Så er det fru Elsebeth Gerner Nielsen som ordfører.

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

At ophæve landbrugets særstatus i planloven synes vi er en vældig god idé. Jeg må med det samme sige, at det var også noget, vi sagtens kunne have gennemført under den tidligere regering. Men hvis det var sådan, at man nåede at gennemføre alt, mens man var i regering, så kan man sige, at så var der ikke nogen grund til at fortsætte som politiker. Men under den tidligere regering var det sådan set også sådan, at når det drejede sig om udvidelse af en landbrugsejendom, så kunne det ske uden tilladelse. Jeg medgiver Socialdemokratiet, at det vil være en god idé at lave det om. Hvorfor skal landbruget have en særstatus på det område? Så den del af forslaget støtter vi.

Det andet element, altså en miljøgodkendelse af hvert enkelt landbrug over en vis størrelse, er vi sådan mere uldne i vores holdning til. På den ene side synes vi egentlig, det er en meget god idé, at vi begyndte at give hvert eneste landbrug en miljøgodkendelse. På den anden side tror jeg altså også, at det ville blive utrolig bureaukratisk, hvis vi hvert 8. år skulle gå ind og gå en landbrugsejendom igennem. Spørgsmålet er, om vi ville få tilstrækkeligt ud af det, om vi ikke kunne gøre det på en anden måde. Men jeg anerkender, at intentionerne i det her forslag er helt rigtige og også på linje med nogle af de tan-

ker, vi selv har gjort os, og som vi regner med at lægge frem i løbet af sommeren.

Det Radikale Venstre forestiller sig, at vi får hele Danmark delt op i en række vandindvindingsområder, kan man sige, eller vandoplande, Ringkøbing Fjord f.eks. og det tilhørende vand-system vil være én vandregion, og for hver eneste vandregion tager man så stilling til: Hvor stor kvælstofbelastning, hvor stor fosforbelastning og hvor stor ammoniakbelastning kan vi tåle i den her region?

For hver region kunne man så forestille sig, at der blev nedsat et vandråd med repræsentanter for landbruget og alle andre, der er interesseret i naturen i den pågældende region, og vandrådet skulle så tage stilling til: Hvordan lever vi op til de forudsætninger, der er for en bæredygtig natur i vores område?

Jeg forestiller mig altså, at miljøministeren så at sige udsendte en bekendtgørelse for hver eneste vandregion, hvor der stod meget klart, at i det her område har vi et belastningsindeks – har jeg næsten lyst til at sige for at gentage et ord, miljøministeren har brugt meget, da han var i opposition, men ganske vist inden for et andet område – et indeks over, hvor meget kvælstof, hvor meget fosfor, hvor meget ammoniak man kan tåle, der kommer ud i denne her region.

Derefter skal vi så ned på bedriftsniveau. Hver eneste bedrift må komme med et bud på, hvad den kan bidrage med af våde enge, skovrejsning osv., og samtidig må hvert landbrug selvfølgelig også sige, at det har brug for at kunne udlede så meget kvælstof, så meget fosfor osv.

Hvordan man præcist får koblet den regionale kvote med de enkelte landbrug, har jeg ikke et fuldstændig færdigt forslag til, men ideen er under alle omstændigheder, at vi opgiver reguleringen via dyreenheder, altså i stedet for at sige, at et landbrug kan have så og så mange dyreenheder, så synes jeg, det ville være bedre at sige, at hvert eneste landbrug tillades så og så stor en belastning med forskellige næringsstoffer. Derefter skal vi via de grønne regnskaber holde øje med, at den kvote, som det enkelte landbrug har fået tildelt, også bliver overholdt.

Jeg tror, at vi i fremtiden skal opgive den her regulering med dyreenheder og så i meget højere grad tage udgangspunkt i naturens tålegrænse, den regionale tålegrænse, fordelt på de enkelte ejendomme inden for den enkelte vandregion.